

UCHWAŁA NR XXXIII/311/2017
RADY POWIATU SŁUPSKIEGO
z dnia 30 sierpnia 2017 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność Starosty Słupskiego

Na podstawie art. 12 pkt 11 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 814 z późn. zm.) oraz art. 229 pkt 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r., poz. 1257)

uchwała się, co następuje:

§ 1. Uznaje się za bezzasadną skargę^{*)} na działalność Starosty Słupskiego dotyczącą zatrudnienia w Starostwie Słupskim urzędnika, który wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku został uznany za winnego oraz w zakresie niedochodzenia zasądzonego od Powiatu Słupskiego odszkodowania od pracowników Starostwa. Uzasadnienie stanowi załącznik do uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Powiatu Słupskiego.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

PRZEWODNICZĄCY RADY
Jan Olech

Załącznik
do Uchwały Nr XXXIII/311/2017
Rady Powiatu Słupskiego
z dnia 30 sierpnia 2017 roku

UZASADNIENIE
do uchwały Rady Powiatu Słupskiego
w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność Starosty Słupskiego

Dnia 12 lipca 2017 roku do Starostwa Powiatowego została przekazana przez Wojewodę Pomorskiego w Gdańsku skarga^{*)} , na działalność Starosty Słupskiego dotycząca zatrudnienia w Starostwie karanego urzędnika wraz z wnioskiem o przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego w sprawie niedochodzenia od pracowników Starostwa zasądzonego od Powiatu słupskiego odszkodowania.

Zgodnie z art. 229 pkt. 4 Kodeksu postępowania administracyjnego organem właściwym do rozpatrzenia skargi na działalność starosty, jest rada powiatu.

Natomiast zgodnie z art. 16. ust. 1 ustawy o samorządzie powiatowym rada powiatu kontroluje działalność powiatowych jednostek organizacyjnych poprzez komisję rewizyjną.

W związku z powyższym stosownie do swoich kompetencji wynikających z art. 14 ust. 3 ustawy o samorządzie powiatowym oraz zgodnie z planem pracy Komisji Rewizyjnej, przewodniczący rady skierował do Komisji Rewizyjnej Rady Powiatu Słupskiego skargę, w celu zbadania jej zasadności.

W wyniku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego, Komisja ustaliła co następuje: Rozpatrując skargę stwierdzono, że zgodnie z art. 6 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 902) pracownikiem samorządowym zatrudnionym na podstawie umowy o pracę na stanowisku urzędniczym, doradcy lub asystenta może być osoba, która nie była skazana prawomocnym wyrokiem sądu za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub umyślne przestępstwo skarbowe. Starosta Słupski dwukrotnie (w lutym 2015 r. i w lipcu 2017 r.) występował do Krajowego Rejestru Karnego z zapytaniem o udzielenie informacji o osobie w zakresie spełnienia przez^{*)} przesłanki określonej w art. 6 ust. 3 pkt 2 ww. ustawy i w obu przypadkach otrzymał informację, że pracownik nie figuruje w kartotece karnej KRK. Tym samym nie istniały i nie istnieją podstawy do rozwiązywania stosunku pracy z^{*)} , z uwagi na naruszenie wymagań stawianych pracownikowi samorządowemu w zakresie karalności. Komisja uznała, że w rozpatrywanej kwestii brak podstaw do uznania za zasadny zarzutu dot. zatrudniania karanego pracownika.

Odnosząc się do skargi *) w części dotyczącej kwestii kto wypłacił odszkodowanie wraz z kosztami postępowania *) i czy Starosta nie zaniechał w tym zakresie dochodzenia zwrotu odszkodowania od pracowników Starostwa, Komisja Rewizyjna stwierdziła, że zasady odpowiedzialności majątkowej pracowników starostwa określają przepisy ustawy z dnia 20 stycznia 2011 r. o odpowiedzialności majątkowej funkcjonariuszy publicznych za rażące naruszenie prawa (Dz. U. z 2016 r. poz. 1169), które w art. 5 określają przesłanki tej odpowiedzialności stanowiąc, iż funkcjonariusz publiczny ponosi odpowiedzialność majątkową w razie łącznego zaistnienia następujących przesłanek:

- 1) na mocy prawomocnego orzeczenia sądu lub na mocy ugody zostało wypłacone przez podmiot odpowiedzialny odszkodowanie za szkodę wyrządzoną przy wykonywaniu władzy publicznej z rażącym naruszeniem prawa;
- 2) rażące naruszenie prawa, o którym mowa w pkt 1, zostało spowodowane zawinionym działaniem lub zaniechaniem funkcjonariusza publicznego;
- 3) rażące naruszenie prawa, o którym mowa w pkt 1, zostało stwierdzone zgodnie z art. 6.

W rozpatrywanej sprawie sąd nie stwierdził rażącego naruszenia prawa, a jedynie najłagodniejszy stopień zawinienia, ponadto podstawą wypłaty odszkodowania nie była czynność wymieniona w zamkniętym katalogu zawartym w art. 6 ww. ustawy obejmującym:

- 1) wydanie ostatecznej decyzji stwierdzającej nieważność decyzji lub postanowienia na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 lub art. 156 § 1 pkt 2 w związku z art. 126 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego;
- 2) wydanie ostatecznej decyzji stwierdzającej nieważność decyzji lub postanowienia na podstawie art. 247 § 1 pkt 2 albo pkt 3 lub art. 247 § 1 pkt 2 albo pkt 3, w związku z art. 219 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.);
- 3) stwierdzenie braku podstawy prawnej lub rażącego naruszenia prawa na podstawie art. 54 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718, 846 i 996);
- 4) wydanie prawomocnego wyroku na podstawie art. 145 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z art. 156 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego;
- 5) wydanie prawomocnego wyroku na podstawie art. 145 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z art. 247 § 1 pkt 2 albo 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa;
- 6) stwierdzenie rażącego naruszenia prawa na podstawie art. 37 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. - Kodeks postępowania administracyjnego;
- 7) stwierdzenie rażącego naruszenia prawa na podstawie art. 141 § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. - Ordynacja podatkowa;
- 8) prawomocne stwierdzenie rażącego naruszenia prawa na podstawie art. 149 lub art. 154 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi;
- 9) prawomocne stwierdzenie rażącego naruszenia prawa na podstawie art. 477¹⁴ § 3 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101, z późn. zm.);

- 10) prawomocne stwierdzenie braku podstawy prawnej lub rażącego naruszenia prawa na podstawie art. 479^{31a} § 3 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego;
- 11) ostateczne stwierdzenie braku podstawy prawnej lub rażącego naruszenia prawa na podstawie art. 81 ust. 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2015 r. poz. 184, 1618 i 1634).

Mając powyższe na uwadze Komisja uznała, że nie zachodziła podstawa dochodzenia wypłaconej kwoty odszkodowania oraz kosztów procesu od pracowników Starostwa.

Mając na względzie całokształt przeprowadzonego w tej sprawie postępowania wyjaśniającego, zebrany i przeanalizowany materiał dowodowy, argumenty prawne i faktyczne, Rada Powiatu Słupskiego uznaje skargę za bezzasadną.

PRZEWODNICZĄCY RADY
Jan Olech

* Jawność danych została wyłączona na podstawie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. 2016 r. poz. 922).
Wyłączenie jawności tych danych dokonał Sebastian Wójcik w dniu 05.09.2017 roku.